

[Sigsgaard.]

af det lovlige, så havde det da været naturligt, at man havde modsat sig dispensationen. Nu har man fremsat et forslag til motiveret dagsorden, og det har vel det udtrykkelige formål at standse behandlingen af dette lovforslag og forhindre, at denne lovgivning gennemføres; men man ved jo, at dette forslag vil blive nedstemt. Hvis man virkelig ærligt ville have forhindret, at en lovgivning af denne karakter blev hastet igennem, sådan som det nu bliver tilfældet, så burde man have gjort indvendinger, dengang regeringen bad om dispensation fra 15. marts fristen.

Det drejer sig jo om et forslag om en kraftig forøgelse af landbrugsstøtten og støtte til fiskeri, gartneri, pelsdyravl osv. Jeg skal her koncentrere mig dels om princippet, dels om virkningen i forhold til landbruget.

Principielt forekommer det yderst betænkeligt, at regeringen tillader de private skatteopkrævere at anvende de opkrævede skatter i deres private virksomheder, og i denne henseende er landbrugere, fiskere osv. jo private skatteopkrævere, altså skatteopkrævere for det offentlige. Mange mennesker indbetaler deres indkomstskat til bankerne. Forslaget her svarer derfor til, at man i væsentlig udstrækning tillod bankerne at lade de indbetalte skatter indgå i bankernes øvrige virksomhed. Det er meget svært at forsvare; det er et til det yderste betænkeligt princip.

I fremsættelsestalen siger finansministeren, at det svarer til, at de berørte erhverv fik et lån. Det er jo ikke rigtigt. I almindelighed er det da sådan med lån, at de på et eller andet tidspunkt skal betales tilbage; men det, der her er tale om, er et simpelt tilskud. Det skal aldrig betales tilbage, medmindre da momsens engang bliver ophævet, og selv i dette helt utopiske tilfælde ville lovgivningsmagten såmænd nok sørge for sådanne bestemmelser, at gave- eller tilskuds karakteren af denne lov ville blive opretholdt.

Det er ikke længe siden, at momsens blev sat op fra 10 til 12½ pct. En meget stor del af det merprovenu, som denne forhøjelse betød for et år, skal altså nu gives til landbrug, fiskeri m. v. Man kunne spørge, om statskassen har det så godt, at den over-

hovedet kan tåle at blive tappet for et så stort beløb, som der her er tale om. Man har jo ellers for vane at tale meget om de elendige statsfinanser. For ikke længe siden stod det endda så sølle til med statskassen, at man mente at måtte ophæve f. eks. skoleelevernes frirejser, selv om de jo kun kostede en klatskilling i forhold til, hvad finansministeren nu foreslår at staten skal punge ud med.

Man må også undre sig over, at denne støtte ligesom de fleste andre af landbrugets støtteordninger er så tilfældig. Der tages overhovedet intet hensyn til, for hvilke bedriftskategorier behovet er størst. Jo større gården er, jo større fordel får den af den ordning, der foreslås, og det er jo ikke sikkert, at netop det kriterium er det rigtige, selv om det desværre er det hyppigst anvendte. Der skal efter forslaget indbetales 4 gange årlig i stedet for 2, og det vil selvfølgelig betyde stigende administrationsudgifter. Det vil være ganske interessant at få at vide, hvad det egentlig vil koste, og hvis det ikke kan oplyses her i dag, så er det jo muligt, at udvalget kan skaffe de oplysninger frem. Det skal huskes, at allerede ved den oprindelige vedtagelse af momsloven fik landbruget en fordel fremfor de øvrige erhverv i form af et såkaldt likviditetstilskud. Dengang blev det fastlagt til et beløb, der svarer til 6 måneders momsprovenu; nu fordobler man det næsten.

VS finder altså, at det er urimeligt at lade de private skatteopkrævere arbejde med de opkrævede skattemidler i deres private økonomi, og vi finder, at den landbrugsstøtte, der hermed skal ydes, er mindst lige så tilfældig og hverken til gavn for erhvervslivet eller samfundet som den øvrige landbrugsstøtte; derfor er vi modstandere af forslaget.

Hvad angår det stillede dagsordensforslag skal jeg, ud over hvad jeg tidligere har sagt, sige, at vi kan stemme for det først og fremmest ud fra den betragtning, at det understreger den væsentligste betænkelighed, nemlig den, som jeg netop har omtalt.

Grünbaum: Jeg vil gerne først ligesom mit partis ordfører understrege, at når jeg nu skal sige noget imod den ordning, man her vil gennemføre, er det ikke, fordi jeg ikke mener, der kan være behov for en hjælp til